Nr. 7006 DEC. 1970

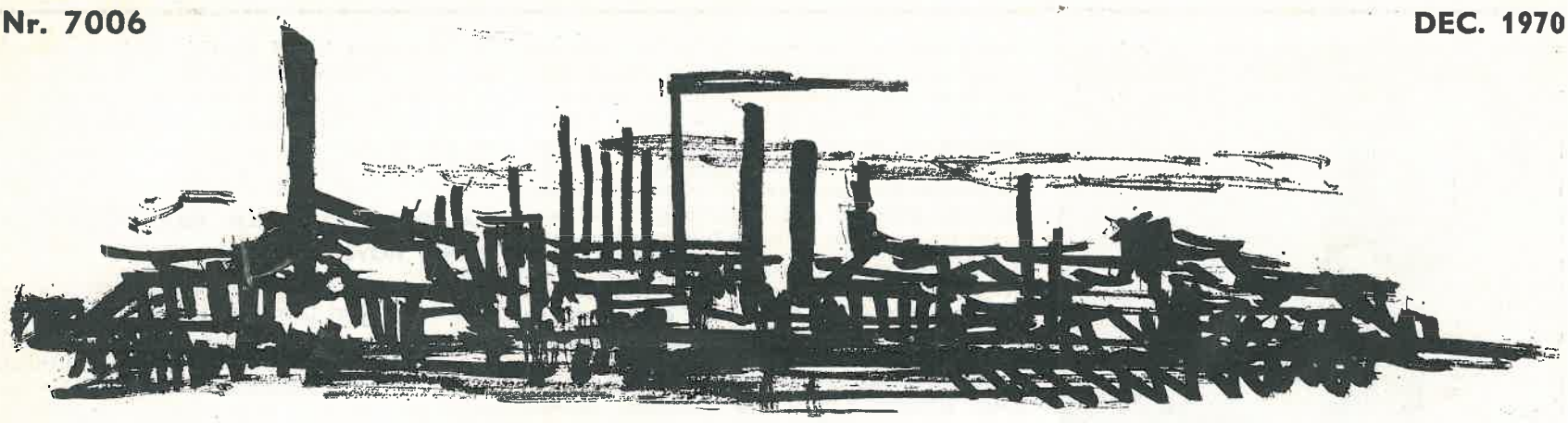

DE LINGOT

Voor en door alle werkers van K.Z.M., G.M.E., ZINC-ORGANON en METADU

ONZE JUBILARISSEN 1970

Zoals U reeds eerder in de Lingot hebt kunnen lezen, worden op vrijdag 18 december onze jubilarissen gehuldigd en onze pensioengerechtigden 1970 uitgeluid. Dit jaar zal de viering op een andere wijze plaats vinden dan voorheen. De officiële huldiging geschiedt in zaal „Riva" te Budel, waar ook de receptie zal plaats vinden. Aanvang: 20.00 uur.
Na de receptie zal er een dansje gemaakt kunnen worden. Het kwintet van Piet van Soest uit Weert zal de muziek verzorgen. Als conferencier zal Pierre Cnoops, de vermaarde bütteredner uit Maasbracht, optreden.
Ieder personeelslid heeft recht op 2 toegangskaarten, die weer recht geven op 4 consumptiebonnen ieder. Er worden ook introductiekaarten verstrekt. Deze geven echter geen recht op consumptiebonnen.
De toegangs- en introductiekaarten zijn op 16 en 17 december verkrijgbaar gedurende de normale kantooruren op de afdeling personeelszaken.
De consumptiebonnen worden aan de zaal verstrekt op vertoon van de toegangskaarten. Na 9 uur worden geen consumptiebonnen meer verstrekt.
De direktie wenst U een genoeglijke avond toe.

Jubilarissen met 50-jarig dienstverband.

Aan 't eind van ieder jaar zitten we er middenin. In de jubileumfeesten bedoelen we.
Bij feesten zijn feestelingen en dat zijn in ons geval mensen met een lang dienstverband.
En wij; die met deze mensen dagelijks optrekken willen wat voor hen doen. Een flitsend woord en een rake formulering omtrent hun capaciteiten en hun arbeidsprestaties willen we hen niet onthouden.

Op 18 december a.s. zal dat gebeuren in het ontspanningsgebouw te Dorplein en daarna op het Narrenfeest in zaal „Riva". Mogen zelfs de verstandigste onder ons zo onverstandig zijn te gaan schaterlachen bij het beluisteren van de koldervenhaaltjes van Pierre Cnoops.
Alle dingen die de jubilarissen 't gehele jaar zo belangrijk vonden, mogen ze die avond vergeten.

J. VAN GILS:
„Vanaf de oprichting ben ik leider van VLUG EN VRIJ".

Op 4 october l.l. was **JOHANNES HUBERTUS VAN GILS** maar eventjes 50 jaar op de N.V. Kempensche Zinkmaatschappij. Dat klopt daar hij in 1920 al in de werkplaats van de naroosting mocht gaan helpen om een vak te leren. Jan is in 1906 geboren. Even nadenken nu. Hij stond dus al als jongen van 14 jaar tussen oudere mannen aan de werkbank.

Het werken van Jan op het bedrijf; zijn verenigingsleven en leiderschap in het dorp; zijn dienstbetoon voor de parochie, behoeven een nadere specificatie.
In een voor de gouden jubilaris vertrouwde omgeving n.l. in een der leslokalen van de Bedrijfsschool hebben we een lang gesprek met hem gevoerd. Daar krijgen we te horen:

„Hoe het groeide aan het Ringselven". Mijn vader en een oom van mij zijn in het begin van deze eeuw met hun gezinnen van Made en Drimmelen naar Dorplein gekomen om hier in de moerassige grond sloten te graven en kleine polders te maken. Ik heb de gehele vooruitgang van de diverse fabrieken en de uitbreiding van Dorplein gadegeslagen. Van een rimboe werd iets moois gemaakt.
Op het bedrijf waren prima vaklieden die de jongens, zoals ik, heel wat bijbrachten. Al gauw leerde ik omgaan met de locomotieven die de treintjes trokken naar de Haven en door het dorp naar het station Budel. Met de trein, zeg maar trammetje, haalden wij ook de post en ook steeds de directeur Lucien Dor van en naar het station. 's Avonds na je werk ging je veelal naar de repetitie van de harmonie of van het kerkkoor. Op hoogtij en feestdagen zongen wij altijd 4-stemmige missen. Onder de leiding van de onderwijzers Beunen en van Helvert was zo iets mogelijk. Een mooie tijd was dat. Ik ben ons muziekgezelschap trouw gebleven. Vrijdags repetitie van de harmonie om acht uur. Daar blijf ik bij. Vast tarief. De klarinet en ik doen dat zo om en bij de 55 jaren.
Ik galm niet meer mee in de koorzang. Had ik wel graag gedaan maar ben al jaren koster in de parochiekerk.
De voetbalclub in opkomst was ook zo iets geweldigs. In „Juliana" en „Hercules" zette ik mijn beste beentje voor. Een heerlijke ontspanning was dat op een lange zomeravond of op een zondagnamiddag. We riepen hiep-hiep-hoera, of we gingen met de staart tussen de benen van het terrein. Over 't algemeen wonnen we.

„VLUG EN VRIJ" ZONDER VAN GILS IS ALS EEN CAFÉ ZONDER PILS.

't Zal in 1927 geweest zijn dat een zekere mijnheer J. Custers, de latere voorzitter van het district Eindhoven van de Ned. Katholieke Gymnastiek Bond in een door het rijk gesubsidieerde cursus gymnastieklessen gaf aan een groepje jongens. Ik was een van die jongens. Met steun van de directie der fabrieken werd in februari 1932 de R.K. Gemengde Turnvereniging opgericht. Wij doopten haar „Vlug en Vrij". Vanaf de oprichting ben ik 1e leider. De prachtige vereniging onder een uitmuntend bestuur en de medeleiding van de heer Bekelaar bestaat nu al 37 jaren".
Welwillende lezer! Vergeef ons dat we nog enkele belangrijke goede hoedanigheden van onze jubilaris in telegramstijl belichten. Hij werd bevoegd sportleraar. Dat had U al wel begrepen. Hij gaf toentertijd ook lessen aan de leerlingen van St. Louis te Weert. Is nu medeleider van een trimcursus. Geeft enkele uren per week les aan ± 35 leerlingen van onze bedrijfsschool. In 1955 of daaromtrent breekt Jan tijdens een fabrieksongeval een been, 9 maanden is Jan thuis. Nou thuis is 't woord ook niet. Door geweldige wilskracht bespeurt geen mens de gevolgen van die beenbreuk van toen.
Noodzakelijkerwijs kreeg onze Jan toen tijdelijk licht werk. Hij was weger bij de K.T.O. In 1956 is hij alweer in de werkplaats (constructie-bankwerker).
Op 1 januari 1963 gaat Jan promoveren. Hij ziet zich aangesteld als praktijk-leraar en sportinstructeur aan de Bedrijfsschool. In die praktijklessen werkt Jan niet tot meerdere eer en glorie van zichzelf, maar hij wil de jonge man een baken en een steun zijn. Hij heeft bewezen de boel altijd voor elkaar te krijgen. De groep is hem nooit te groot.
De jongens van de school hopen dat Jan 't nog lang niet aftrapt en opstappen mag hij pas in november van het volgende jaar (pensioen).
Tot slot:
Met genoegen hebben wij over de hoedanigheden van deze bescheiden medewerker geschreven. Onze eindconclusie is: „Van Gils heeft overal ingezeten, behalve in de ziekenkas!"

—o—

Het 50-jarig dienstjubileum van **FRANS VAN DE PUT** was op 19 september j.l. en nu kunnen we wel zeggen „voorbij is voorbij en vandaag leven we alweer in morgen", toch gaan we terugblikken in het leven van alle dag zoals dat Frans in de laatste 50 jaren beschoren is geweest.
Voorop dit: Alle bazen van de werkplaats weten uit ervaring, dat alle mogelijke opdrachten, boodschappen en kartweitjes aan Frans opgedragen, stipt worden uitgevoerd. Puntgaaf zijn dan ook zijn werkprestaties; de heer Bert Looymans zegt het zo: „Als Put er niet is, dan weet je pas wat Put doet".
Dit vertellen ze van een 65-jarige. Hij zal in zijn jeugd ook wel een kei zijn geweest. Om dat voor U aan de weet te komen zijn we met deze jubilaris en zijn echtgenote gaan praten in hun woning aan de Stevensstraat alhier.
Op de stamkaart t.n.v. Franciscus Leonardus van de Put, staat één notitie ter begeleiding van de 50 dienstjaren: „slechts enkele weken niet gewerkt. Gedurende de oorlog normaal gewerkt".
Frans vertelt graag en veel: „In het begin van deze eeuw werkte mijn vader in 's-Hertogenbosch. Hij maakte toonbankbascules en verdiende in een werkweek van 6 dagen f 8,- per week. In Weert werd hem hetzelfde werk aangeboden tegen een verdienste van f 10,-. Vader en Moeder gingen, hoe kan het anders, in Weert wonen aan de

F. v.d. PUT:
„Voorbij is voorbij".

Molenpoort en daar werd ik 28-10-05 geboren. In september 1919 had ik al een baan bij deze maatschappij van de heren Dor. Ik was ketelstoker in de wasserij van „de eerwaarde zusters". Bergen wasgoed van de zusters, van de meisjes van het pensionaat en van de vele kostgangers in de kantine werden daar gewassen. In andere vertrekken gedroogd, gestreken en soms gemangeld. Ook was ik wel koeienjongen bij de bedrijfsboer Walthoff.

In 1921 ben ik naar de droogbouw gegaan. Tegenwoordig zeggen ze retortenfabriek. Ik ben een tijdje in het laboratorium geweest en later ook in de afdeling transport. Gedurende een lange tijd stond ik iedere morgen van half vier tot zes uur vuurtjes te stoken. Ik moest n.l. enige locomotieven onder stoom brengen. Die machines werden prompt om zes uur door de treinmachinist weggereden. Ik werkte toen ook aan de haven.

Verantwoordelijk werk heb ik ook gedaan toen ik ingedeeld was bij de smeer-technische dienst onder leiding van Sjang Peeters. Dagelijks zagen ze mij in de mengerij, de droogbouw en aan de zinkovens. De oliekan en de vetspuit heb ik in '62 laten staan. Vanaf die tijd voelde ik me ook weer jong worden. Ik fungeerde in de werkplaats als manusje van alles. Ik was zo gezegd loopjongen en boodschappenloper. Mijn hele diensttijd was dienstbetoon.

„DANKBAARHEID IS EEN BLOEMKE, DAT IN WEINIG HOVEN BLOEIT".

Dit gezegde van Gezelle is niet van toepassing op onze Frans. Leest U maar!

„Mijn vrouw en ik zijn nog steeds iedere dag blij met de Zaanse klok, de koperen kolenkit, de koffiekan en de mooie staande lamp, cadeau's van het bedrijf en van mijn mede-arbeiders. Het zullen voor ons dagelijks herinneringen zijn aan mijn veeljarige arbeid „op de zink".

Buiten hebben we nog even staan praten bij de goedbezette vogelhuizen van Frans. Hij heeft dan nu wel de pensioengerechtigde leeftijd maar is mans genoeg zich voortaan met volle energie te werpen op zijn hobby: het vogelfokken etc.

Jubilarissen met 40-jarig dienstverband.

J. AVONTUUR:
„Als het koteletje op tafel ligt, stinkt het niet".

In een der eetzalen van het Ontspanningsgebouw treffen we **JOHANNES BERNARDUS AVONTUUR.**

Hij is 62 jaar - reeds 40 jaren op het bedrijf - en is sinds jaren kostganger in de Kantine.

Het is zo ongeveer elf uur in de morgen als we Jan vragen of hij koffie belieft.

„Och ja!", zegt Jan „ik heb er al een paar gehad uit die automaat maar ik lust er nog wel eentje". Wanneer de koffie geserveerd is, steekt Avontuur van wal:

„Ik wist dat jullie zouden komen. Ik heb me vrij gemaakt. En hier zit ik dan. Afspraak is afspraak! Vooruit dan maar met de geit. Wij zijn niet van hier. Mijn vader was schipper op de vrachtvaart. We hadden domicilie in Made en Drimmelen. Ons gezin werd groot en vader wilde wel ander werk. Hij ging het dan maar als ovenman proberen. Later werd hij gasstoker. Ik haal me vader nog het beste voor de geest zoals hij aan het buffet van de kantine aan de werkmannen een borrel of een glas bier schonk. Waar is de tijd gebleven? Ze is voorbij gevlogen!

Mijn vader was ook niet van plan hier te blijven, maar door de oorlog, de werkeloosheid en later door de crisisjaren bleef hij maar rustig in Dorplein. Ik was de oudste van negen kinderen en moest al vroeg mee „poenjakken". Daarom moest ik gedurende de zomer op de boerderij helpen en 's winters zagen ze mijn zwarte gezicht bij het kolen lossen op de ramp.

Ik weet ook nog heel goed, dat Belgische geïnterneerden de heidevelden rondom het nog o zo kleine dorp gingen omspitten. En honderd op een hoop. En nog veel meer dingen. Man, toen was het hier een wildernis!

Volwaardig werkman werd ik pas toen ik in 1923 aan de Zinkovens mocht beginnen. In '46 werd ik overgeplaatst naar de Mengerij. In die dagen moest je krachtpatser zijn. Het was ontzettend zwaar werk. Dat moest je gewend zijn. Wat heb ik ooit gerammeld met die karren. Zet ze er vandaag nog maar eens aan. Niemand doet het meer. Zulk werk is er ook niet meer, mijnheer! Onzin - lariekoek - prullaria. Dat is het mijnheer".

Terwijl de fotograaf zijn fototoestel instelt om een paar plaatjes te maken, zit onze jubilaris zichtbaar te genieten. Hij fluit een deuntje, neuriet een liedje en heel dit overmoedige gebeuren doet ons besluiten hem vrijmoedig te vragen, waarom hij de eeuwige vrijgezel is gebleven.

„Laat ik dan dit vertellen. Ik wist vroeger en ook nu nog, dat alleen zijn de rug niet kan warmen. Maar jullie moeten mij geloven. Ik heb voor vrijerij haast geen tijd gehad. Ik had in mijn jonge jaren zoveel te doen. Ik wandelde 's zomers soms door de bossen van hier tot ginder, b.v. tot Someren. Af en toe moest ik dan ook eens gaan spoelen. Daar heb ik van overgehouden, dat ik 'm nu nog wel lust. En als ik zo in mijn bed lig te mijmeren en dat is heel menselijk, dat is verdomd, dan weet je zelf niet hoe het gekomen is, dat je niet getrouwd bent".

HET GROTE AVONTUUR.

„Ik ben drie jaar soldaat geweest in een tijd dat ze een oorlogje voerden om vrede te krijgen. Ik was bij de infanterie. Bij de hardlopers; de weglopers, hè, hè! Ik lag soms in Venlo en dan weer in Deurne. We mochten soms naar huis om plotseling weer opgeroepen te worden. 't Was me een zoodje!

Maar ja, het werd erger in de tijd van Hitler. Ik dacht, dat het hele zaakje afknapte. En wij maar lopen! Tot aan Calais. Op 't schip, van 't schip. Stuka's boven ons. Toen had ik nog wat haar op m'n kop. Die gingen mij recht overeind staan. Ik ben jaren bij de familie in de kost geweest. Ik heb ze altijd graag geholpen in Hamont en Neerpelt, waar ze de pluimveeteelt bedrijven en varkens fokken. Sommige mensen zeggen: „In die hokken stinkt het". Maar dan stel ik daar tegenover: „Als 't koteletje op tafel ligt, stinkt het niet". Ziezo, die zit.

Ik zit al jaren als melange-man hoog en droog bij de transportband. Ik controleer de aanvoer van ertsen over die band. Ik moet wel goed opletten, dat wel. Maar over mijn werk maak ik me geen kopzorg, maar wel heb ik zorg, of ik straks een goede opvolger zal hebben!"

—o—

THUIS BIJ PORTIER KOOKEN.

Na een groot verdriet was er nu weer vreugde in huize Kooken. Door een ziekte was hij een tijdje in het St. Jozefziekenhuis en nu gelukkig weer thuis. Dat was te zien! Bloemstukjes en anjers in de vaas waren zo de uiterlijke feestuitingen. Onze jubilaris voerde een geanimeerd gesprek met collega-portier Broers, die op bezoek was.

Na een inleidend praatje over alles en nog wat kwam het gesprek op het 40-jarig dienstjubileum (eigenlijke datum 15 mei) en op de naderende jubilarissenviering.

ORDE.

Kooken maakte het ons zeer gemakkelijk. Hij is, dat moeten we U er eerst bij vertellen, naast portier tevens ordebewaarder op onze bedrijven. Uit een kast nam hij een map met foto's en alle mogelijke papieren, die een juist, gedagtekend, verslag gaven van al zijn doen en laten als werknemer bij diverse bedrijven. Briefjes aangaande gevraagd ontslag, bewijzen van goed gedrag, bevestigingen van loonsverhogingen etc. Uit dit kleine verzamelwerkje (de meeste lezers zullen wel behoren tot de opruimers - de weggooiers) putten we dan veel gegevens.

Om de blijdschap over de behouden terugkeer uit het ziekenhuis te vieren, dronken we een tas lekkere koffie en een heerlijke borrel op de gezondheid van Pierre, lees Petrus, Wilhelmus Kooken (62), wonende a.d. Stationsweg 86 alhier:

„Ja", zegt Kooken, „nu kan ik wel over het ziekenhuis gaan praten, over de dokter, de zusters en de hele santekraam. Maar daar hebben we nu niks aan. Ik zal eerst maar eens vertellen, waar ik vandaan gekomen ben.

Mijn vader was wisselwachter bij de spoorwegen ter standplaats Heer bij Maastricht. Hij werd later naar hier overgeplaatst in de rang van seinhuiswachter. In totaal maakte vader 36 dienstjaren.

Mijn ouders stuurden mij na de lagere school naar de Broeders op de Oelemarkt (Weert) voor het ontvangen van meer uitgebreid lager onderwijs. Ik ben ook naar de nijverheidsdagschool geweest en ben gediplomeerd machine-bankwerker. Ik reisde toen met het treintje naar Weert en wel op een maandabonnement. Geen cent betaalde ik daarvoor. Omdat mijn vader spoorman was, had ik recht op gratis vervoer.

In maart '25 werkte ik op de N.V. IJzergieterij annex machinefabriek te Weert. 13 cent per uur verdiende ik daar. Een goed loon was dat. Grondwerkers hadden zo ongeveer 1 dubbeltje per uur. In maart '29 ben ik in Dorplein gaan werken. Op de Pletterij was ik aan de wals, later afweger. Beginsalaris f 0,26 per uur.

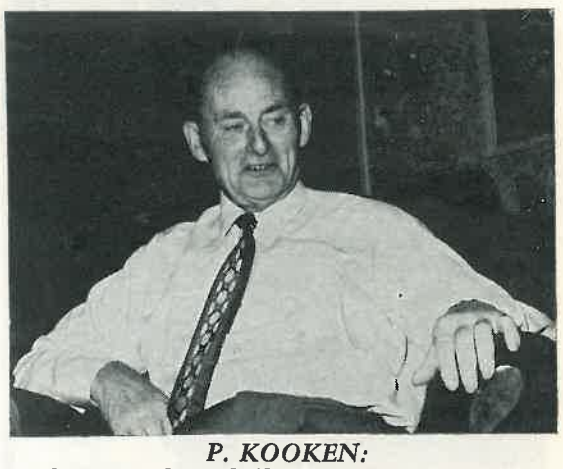

P. KOOKEN:
„Over vogels raak ik niet gauw uitgepraat".

Zoals ik de laatste tijd nogal eens onder dokters- en specialistenbehandeling ben, zo kreeg ik in 1945 ook een inzinking.

In '46 ben ik portier geworden in het groene hokje. Ouderen kunnen zich dat gebouwtje nog wel voor de geest halen. En als ze dat vergeten zijn, blijkt daaruit wel de onooglijkheid van dat bouwwerk. Ik heb die baan niet zo maar gekregen. Ik moest wel degelijk een sollicitatieformulier invullen, waarop mijnheer André aantekende: „geen frans - geen bezwaar". Er werd nl. verondersteld, dat een portier aan dit bedrijf minstens de franse taal moest spreken.

Door de bouw van de tegenwoordige portiersloge heeft de fabriek een beter gezicht gekregen!

DE OPSPORINGSAMBTENAAR.

De directie stelde vertrouwen in Pierre en liet hem een politiecursus volgen. Na de vereiste opleiding werd hij in 1954 beëdigd opsporingsambtenaar met de opdracht zo nodig de orde op het bedrijf mede te helpen handhaven en vooral door surveillance op de afdelingen en in het dorp vernielingen of diefstallen te voorkomen. Vroeger gebeurde de rondgang in de avonduren en bij nacht veelal in gezelschap van een afgerichte politiehond.

Een groot gedeelte van de dienst brengt Kooken door in de portiersloge. Dat kan omdat alle andere werknemers zo braaf en eerlijk zijn.

BEHANDEL DE DIEREN MET ZACHTHEID - SPAAR DE VOGELS.

Pierre heeft in z'n leven veel van doen gehad met honden. Met liefde bracht hij die dieren gehoorzaamheid bij. En over vogels raakt hij niet uitgepraat.

DE STATIONSCHEF.

De resultaten van de grootste liefhebberij van Kooken is overgegaan naar een getrouwde zoon. Dat was een compleet spoorwegemplacement. Och, U kent dat, treinstellen, wissels, seinpalen, overwegen, tunnels, bergen, bossen, beestjes, bloemen. Ga maar door! Locomotieven waren erbij wel voor f 60,- per stuk. Geen kattedrek! Om de dooie dood niet!

Tot driemaal toe sloopte Pierre het theater, om het telkens mooier op te bouwen. Alles werd in de goede verhouding gemaakt en opgesteld op de juiste plaats.

PAPIER-MACHÉ.

Van kwaliteitspapier, niet zo maar ordinair krantenpapier vol met vieze drukinkt, werden figuurtjes en dakpannen etc. bij elkaar gekauwd. Wat een werk! Wat een bezigheid Pierre zegt, dat hij er honderden rollen closetpapier aan verwerkte.

P.S. Vrij vertaald Pierre!

enne..... beterschap!

Jubilarissen met 25-jarig dienstverband.

P. AARTS:
„Mijn werk is gevariëerd".

PAUL AARTS (47) is een bekende verschijning. Een figuur - een begrip. Hoe moet je dat omschrijven? Hij is een stuk van ons bedrijf. Heel veel bedrijfsgenoten krijgen voor of na met de assistent van onze personeelchef te maken.

Op de deur van zijn glazen huisje op de personeelsafdeling zou 't volgende opschrift kunnen staan:

Werkclassificatie
functieclassificatie
loon-vaststelling
loon-controle
woningbeheer
autoverzekeringen

Op 12 juni was zijn werkvertrek bont van de slingers, leuzen en opschriften Paul was die dag 25 jaar „op de zaak". De huldiging was spontaan, zeer hartelijk en welgemeend.
Op een willekeurige dag na het feest hebben we eens lekker met Paul zitten klessebessen. Desgevraagd zegt hij het volgende:
„Tijdens de duitse bezetting heb ik geprobeerd aan de slag te komen. Ik zag me graag in de administratieve sector geplaatst. In die tijd was dhr. H. Delhaise directie-secretaris. Na een proefwerk te hebben afgelegd werd ik aangesteld in de afdeling expeditie. Helaas een Ausweis van de duitse arbeidsinspectie van Den Haag liet op zich wachten; beter gezegd afgewezen. Na enige dagen moest ik noodzakelijkerwijs mijn kersverse baan vaarwel zeggen. Ik kreeg wel de uitdrukkelijke belofte van dhr. Delhaise, dat ik in een rustiger tijd terug mocht komen".

De kracht van de jongeling missen, is de broosheid van het leven voelen

„Helaas worden daarna enkele jaren van mijn leven als het ware onnodig verknoeid. Ik wil op dit ogenblik zeker geen sombere nabeschouwing geven over mijn periode van onderduiken en gevangenschap; mijn geknakte gezondheid en daaraan verbonden rustkuren".
Toch vragen wij: „Hoe hebt U dat ervaren?
Paul: „Natuurlijk hebben wij onze eigen gedachtengang over de bezettingstijd. En met wij bedoel ik dan de nog levende slachtoffers van de bezetting.

Wat de rustkuren betreft? Och, ik meen dat ik voldoende berusting heb gehad om er uiteindelijk overheen te huppelen. De prettige momenten en de omgang met ex-collega's patiënten blijven je het meeste bij. Toen de tijd van het onzekere, de bangheid voor de toekomst, door de medische begeleiding waren weggenomen en de genezing een feit was geworden, was ik weer hartelijk welkom in de kantoorruimten van de K.Z.M.".

Gerenommeerde boomgaard.

Leuke momenten! Och, ik noem er een paar. In '46 stonden nog vele appelbomen en perelaren rondom de tuin van de Witte Villa. In die tuinen gingen we in de middagpauze een heerlijke luchtje scheppen.

In de pluktijd van de vele soorten peren en appels kwamen wij veelvuldig onder de bekoring. Je mocht niet st....., dat wisten we. Maar daar stond tegenover, dat de oudste onder ons, dhr. Kerkhofs, verkondigde: „Aan een boom zo vol geladen mist men een, twee vruchten niet". Toen kwam de rebellie. En nu zeggen ze wel „het berouw komt na de zonde". Laat ik U dan zeggen dat we het berouw niet gehad hebben. Wij, de toenmalige witte villa bewoners hebben dan ook geen spijt over iets wat we graag hebben gedaan. De viering van de jubileumfeesten telkenjare vind ik ook leuk. Er is dan altijd een prettige sfeer tijdens de massale huldiging. Zelf stel ik dan vaak voor: „Laten we het nederig houden, laten we de mensen op hun gemak stellen. „En dat lukt wonderwel.

Ik voor mij, ik dweep niet met jubilea, die z.g. mijlpaaltjes in iemands leven. Als je 25 jaar aan een zaak verbonden bent, volgt huldiging. Ook als je geen verdiensten hebt. Indien je 15 jaar ergens hebt gewerkt en aansluitend 10 jaar elders (laten we aannemen in dezelfde misschien wel gepromoveerde functie) en je hebt veel verdienstelijk werk gedaan, dan vergeet je huldiging maar. Kom! Kom! Mijn werk is gevariëerd. Heel fijn heb ik het gevonden, en vind dat nog, dat ik bemiddelaar heb mogen zijn bij de verkoop van huizen in dit dorp. Iedereen weet, dat er veel huizen reeds zijn verkocht.

De directie heeft nog panden te koop. En nu zou het mijn ideaal zijn, als ik eerdaags in opdracht van de heer van Nordheim naar „de notaris" zou moeten gaan met een hele lange naamlijst van aspirant kopers.

Het kan nu nog. Dat kopen bedoel ik. Straks is het misschien te laat!

Resumerende:

Over mijn werk dit: De omgang, de samenwerking met collega's vind ik op ons bedrijf voortreffelijk. Ik ben enthousiast deelnemer aan het classificatiespel in een ploeg samenwerkers. Je bent dan wel de buffer tussen directie en personeel, maar het geeft iedere keer een voldoening als de arbeid voldoende wordt gehonoreerd.

Het computertijdperk is hier ook begonnen en toch is er af en toe op ons bedrijf nog wel eens een ogenblikje, dat je nog eventjes jezelf kunt zijn.

—o—

FRANCISCUS MATHEUS BERGMANS is in 1911 geboren en woont met zijn grote gezin in Gastel aan de Burgemeester Damenweg 73.

Na de schooltijd is Franske op de boerderij van zijn vader blijven werken. Hij heeft later 't hele stamhuis annex boerderij, gronden overgenomen. Tot 1936 is hij blijven boeren. En toen was de crisis zo hevig, dat boeren geen zin meer had. In de loop der jaren heeft hij de boerderij bij de woning getrokken. Ook de kelder en de opkamer. Joep Mennen, een van zijn beste werkkameraden op de Cadmium, heeft hier heel wat muurtjes uitgebroken en weer opgemetseld.

In die ellendige jaren hadden de zandboeren wel hun vee, maar een dubbeltje in de kast was er niet. Wanneer men iemand in die tijd aan vast werk hielp, kreeg men een hoge beloning.

EEN TREFFEND TIJDSBEELD.

In 1937 werden er loonsverhogingen gegeven op de zinkfabriek. Wel 6 tot 8%. Ik ging er ook op af en ja hoor, wonder boven wonder, ik mocht beginnen. Het was wel zwaar werk aan die melange-karren. Ik was nog vrijgezel en net toen ik gewend was aan het omgaan met het gereedschap en de karren, kwam er een baas naar me toe. Die vroeg mij: „Zou je niet op willen houden en je plaats afstaan aan een getrouwde man met kinderen?" En wat doe je dan in zo'n geval als je een week hart hebt en sterke knuisten aan je lijf? Als ik toen had kunnen blijven, zou ik nu al veel dienstjaren hebben. In 1946 kon ik weer aan de slag in de Pletterij. In '50 ben ik naar een wegenbouwer gegaan. Budel en Gastel kregen toen moderne wegen. In '54 tenslotte ben ik opnieuw gekomen en niet meer weggegaan. De kinderbijslag deed mij ook gemakkelijker besluiten mijn zelfstandigheid prijs te geven.

F. BERGMANS:
„En wat doe je in zo'n geval . . . .".

Mijn 25-jarig dienstjubileum hebben we op grootse wijze gevierd, zowel op de afdeling bij mijnheer Claassen als hier thuis temidden van vrouw en kinderen. Jongens, wat hebben ze mij bedacht! Kijk, hier is de kromme pijp van Joep Mennen, die andere korte is van Kortooms. En nu rook ik uit de rechte. Die heb ik van mama. En dan hier een stapel sigaren. Elf dozen zijn het. Ik kan voorlopig vooruit.

Ik ben, zoals gezegd, geboren in Gastel. In de glorietijd van de smokkel waren hier 5 goed renderende café's! Ik smokkelde in zoverre dat ik vrij roken had. Roken heb ik altijd graag gedaan, vandaar dat ik de cadeau's zo mooi vind.

Wij van de Lingot hebben daarna de verbouwde boerderij bezichtigd. Alles was naar wens verbouwd. Buiten bleek ons echter, dat de bijgebouwen waren gebleven. Gebleven? Wel nee! Ze hadden gejongd! Het erf stond vol bijgebouwtjes.

Zeker afgekeken van de varkentjes en konijnen die daarin opgeborgen worden. En dit alles werd trouw bewaakt door een paar hondjes. In de grote moestuin was de winterschoonmaak achter de rug.

Van ganser harte hopen wij, dat de eigenaar van al deze spullen en levende have nog jaren op zijn fietske en met plezier naar Dorplein mag komen om zijn belangrijk werk te doen op de Cadmium.

Tot op het feest Frans! Je mag de pijp meenemen, maar het hoeft niet!

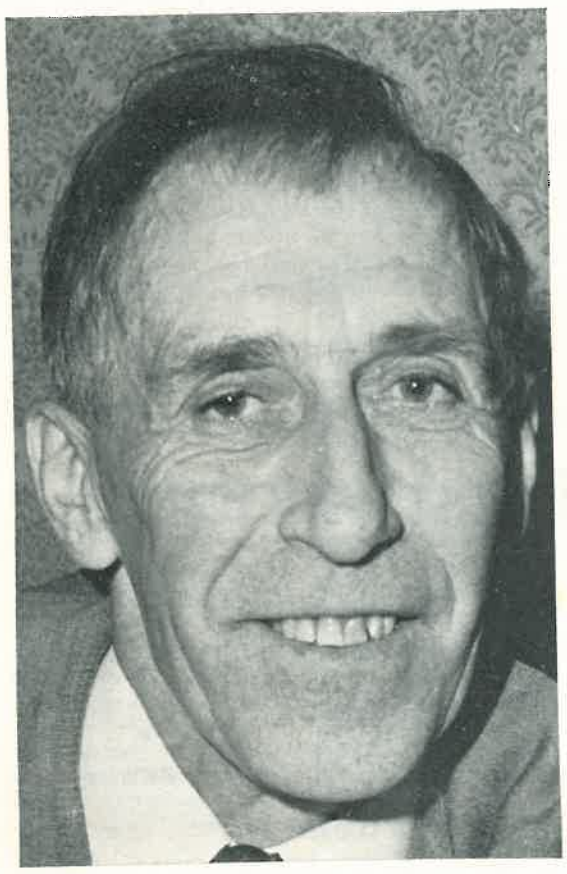

C. BROCK:
„Ik heb expres de lamp uitgelaten".

EN NU DUIKEN WE IN HET LEVEN EN DE WERKEN VAN CHARLES BROCK.

Charles Leon Mathieu Brock (zeg maar „Charrel") woont in Dorplein aan de St. Jozefstraat.
Nauwelijks stonden we op de stoep of de deur draaide al open. In de kamer naast de goed gesorteerde winkel in rookartikelen, zat Charles reeds op ons te wachten. Na informatie omtrent zijn gezondheid zei een grieperige Brock: „Och ik moet een paar dagen binnenblijven".
Charles is Belg en in Nederlands Limburg geboren op 10-4-1909.
In 1926 stond hij al in het atelier (werkplaats) waar vader bankwerker was. Drie jaar was Charles bij de Kempensche in de leer. Daarna ging hij naar de smidse van de Gemengde Metaalertsen.
Zeven vette jaren zwaaide Brock de smidshamer met kracht en plezier. Hij was al jaren bij de muziek en hij turnde graag.

VAN HET CONCERT DES LEVENS KRIJGT NIEMAND EEN PROGRAMMA.

En toen..... ja ná die 7 vette jaren op de G.M.E. kwamen 7 en nog meer magere jaren. Juist in de kracht van zijn leven werd Brock door een ongeluk getroffen. Een lange slepende ziekte werd zijn deel. Hij praat daar liever niet meer over.

HOFNAR VAN DE KEMPENSCHE.

Charles wil niet meer verdrietig zijn. Hij is goed te pas met zijn werk, zijn auto'tje en zijn hobby's. Af en toe weet hij andere gehandicapte op de zink zo eens echt een hart onder de riem te steken.
Brock is de facteur van de N.V.'s in Dorplein. Als interne postbode komt hij iedere dag op alle afdelingen. Hij deponeert daar stapeltjes postpakjes en drukwerken en neemt uitgaande stukken weer mee.
Onopvallend is Brock voor verstandige en zeker voor verslaafde rokers dikwijls een welkome verschijning. In zijn bolronde tas heeft deze erkende tabakshandelaar producten van „de Hofnar"; Willem II en gerenomeerde sigaretten. Deze handelstransacties worden vlug afgedaan en daarna gaat de brievenbesteller weer vlot op pad naar b.v. de zinkovens, het Weeghuis of Zinc-Organon.
In de woonkamer naast de winkel vertelt Charles opgewekt verder: „Vlak voor Kerstmis '52 kwam ik dan voorgoed in dienst bij de K.Z.M. Ik had al direct veel aardigheid aan mijn werk. Tussen de postbezorgingen door ging ik bij de inwoners van Dorplein kwitanties innen met name voor stroom- en waterverbruik en gevoerde privé telefoongesprekken. Toen de meisjes van het Secretariaat meenden dat ik 12½ jaar postbode was geweest (bergen post heb ik versleept juist van hun kantoor) gaven de dames mij een pechlamp. Ik heb ze nog altijd in mijn wagen liggen. Werkelijk een fijn ding, maar ik zeg erbij: „Ik heb dat ding niet nodig".
„Jullie moeten maar niet alles opschrijven" zegt Charles met een knipoogje tegen ons, „maar er zijn mensen in ons bedrijf die hun naam onleesbaar en de adressering totaal onleesbaar schrijven. Als ze nu maar steeds dezelfde krabbels maken kom ik er wel uit en breng ik de brieven wel op de juiste plaats. Pas als ik er ook niet meer wijs uit kan worden zeg ik ronduit tegen de betrokken mensen dat zij niet kunnen schrijven".
Vanuit de kamer kijken we in een mooie en goed onderhouden tuin. Charles ziet onze belangstelling en reageert: „Mijn zwager Harry Vinclair doet 't zware werk, maar ik assisteer hem bij 't fijne werk. Druiven kweken doe ik graag. Een jaar of drie geleden plantte ik een stekje en nu is de wingerd zeker een meter of acht langs de muur gekropen. Deze zomer hingen er veel en goede druiven aan de ranken".
Brock is dit jaar 50 jaar lid van de harmonie, „Les Échos de Dorplein". Ook al een felicitatie waard. Naast het beoefenen van de muziek is hij ook een hartstochtelijk liefhebber van een partijtje biljart. De keu ligt dan ook altijd naast de pechlamp.

„UIT DE BONTE OS".

Zo heet onze club. Dat zit zo. We waren eerst „In de Bonte Os" en zijn nu in „Riva". 's Maandags is de clubdag. Jammer dat Dorplein geen biljartgelegenheid heeft. Dat moest toch kunnen. Hier is van alles en juist dat niet. Als we in Budel om de hoogste eer biljarten, maak ik weinig poedels. Af en toe zit ik in de prijzen. Onlangs had ik er nog twee; een asbak en een fles oude jenever".
Tegen zijn grote zus zegt Charles: „To, pak dat fleske eens" en tegen ons: „Als je een goede borrel wilt neem dan hier een Oude Proever extra zacht!"
In de avondschemer drinken we op een goede gezondheid over en weer. En dan nemen we afscheid van Brock. Zijn laatste woorden klinken ons nog in de oren: „Ik heb expres de lamp uitgelaten anders schrijven jullie teveel op".

—o—

L. CLAASSEN:
„Je moet je waar maken".

Wij zijn even over de grens gewipt om met **Leonardus, Johannes Claassen** te gaan praten. In Hamont woont hij aan de Salvatorstraat 29. Er was ons gezegd: „Indien hij niet thuis is, is hij op zijn fabriek. Bij absentie daar is hij aan het trimmen of zwerft hij door Gods vrije natuur".
Wij dan troffen hem trouw aan de zijde van zijn echtgenote en maakten ter plaatse enkele leuke foto's van de „jubelaar", die al 25 jaar tot ons komt.
Hij is een selfmade-man. En dat is iemand, (zegt de dictionaire) die al wat hij is en weet enkel aan eigen inspanning of studie dankt.
Kijk, dat is zo klaar als een klontje. Als het Claassen dus eens slecht gaat op het bedrijf, dan heeft hij die narigheid op de eerste plaats aan zichzelf te danken. Maar moeilijkheden zijn er volgens Lee om weg te werken, door natuurlijk eerst de oorzaak van die narigheid te achterhalen. Als je dat niet doet, kom je er nooit uit. Na deze rake bemerkingen gaven we Claassen gaarne het woord:
„Oh, ja in de voorbije jaren hebben we veel moeilijkheden moeten oplossen. Wat ik nu ga zeggen, is eigenlijk niet voor het krantje bestemd. Ik wil zeggen, ik heb wel eens een beetje oorlog moeten maken. Er is ook wel eens een sleutel tegen een ijzeren deur gesmeten.
Stoom afblazen noem je dat. Soms sliep je overdag en lag je 's-nachts te piekeren over een bepaalde tegenslag in de afdeling. Om mijn gedachten af te leiden, heb ik enige jaren gejaagd. De stilte in de natuur heeft me altijd goed gedaan. Zeker meer profijt van gehad dan van het gebruik van een kalmeringspil. Bij slecht weer blijf ik thuis.
Ik heb 60 uur voedsel voor de bandrecorder, t.w. operette-melodieën en klassieke muziek. Ik druk dan op een knop, pak een goed boek en laat me begeleiden door de ontspanningsmuziek.

Je moet je waar maken

Op 21-5-'45 ben ik gaan werken op deG.M.E. Wat heb ik daar veel geleerd in de tijd van Ir. Frings, Ir. Pirard, Ir. Sleven en de heer Houben.
Dhr. Houben is een blijver. Nu 15 jaar geleden kreeg ik mijn kans. Aanvankelijk maakten we in dat chemisch complex 25 á 40 ton cadmium per jaar. In '57 werd ik, na taai doorzetten, chemisch vakman gediplomeerd P.B.N.A. Ik ben nu al jaren chef op de Cadmium. De laaste jaren maken we zo'n 115 ton cadmium.
Als ik zo terugblik op mijn diensttijd in Dorplein kan ik gerust zeggen, dat ik veel bereikt heb, maar..... dat niet allemaal uit eigen verdienste. Integendeel! Ik ben blij, dat mijn hoogste chefs mij de kans hebben gegeven om me waar te maken. Ik dank ook alle medewerkers op onze afdeling, waarvan het toch wel algemeen bekend is, dat zich bij ons iedereen voor iedereen inzet. En daar hoop ik nog lang getuige van te zijn.

—o—

Ons volgend gesprek hebben wij met **ADRIANUS DIELIS,** geboren 12-9-'23. Hij woont aan de Berkenweg 243.
Zijn roepnaam Janus is kort en krachtig. Hij komt overeen met zijn postuur. Hij is niet groot. Summier vatten we zijn 25 jaar trouwe dienst in de volgende data's:

4 oktober 1945 naar Mengerij.
20 januari 1958 Zinkovens.
17 januari 1963 naar K.T.O.
1 november 1964 naar Wervelovens.
4 oktober 1970 25-jarig dienstjubileum.

In de kantine treffen we elkaar.
Janus gaat er bij zitten en zonder verdere complimenten en plichtsplegingen krijgen we 't volgende te horen:
„Mijn vader woonde vroeger in Leende. Hij was sigarenmaker. Later kwam hij naar de werkplaatsen van Dorplein. Daar stond hij aan de boormachine. Af en toe, maar vooral in de voorbije oorlogsjaren was hij sigarenmaker o.a. bewerkte hij de eigen teelt (tabaksbladeren) van de toen nog piepjonge directeur Frans Dor. Lange jaren is mijn vader de dorpsbarbier geweest. In een programma-gedenkboekje van de Harmonie adverteerde mijn vader eens: „Ga naar Jan Die helpt je d'r pijnloos van". Het scheren kostte maar een dubbeltje en veelal schonk mijn moeder de trouwe klanten een kop koffie.
„Na de lagere school ben ik naar de ambachtschool (L.T.S.) gegaan: Ik heb daar geleerd voor timmerman. Mijn opleiding had niets met mijn latere beroepen te maken. 't Allerliefst was ik monteur geworden. Ik heb heel veel gesleuteld aan fietsen en brommers en doe het nog. Zonder tegenzin, integendeel met plezier gooi ik 't hele zaakje van mijn plof-fiets uit elkaar en met nog grotere pret zet ik de boel in elkaar.

A. DIELIS:
„Je staat in ploegen. Dat bevalt me best".

In de vreugde van de afbraak zit de blijheid van de wederopbouw.

In de crisisjaren ben ik lang kostwinner geweest voor mijn ouders. Ik ging als 18-jarige als grondwerker in Zeeland werken. Later ben ik 2 jaar in Duitsland geweest. Och, slecht heb ik het daar niet gehad. Ik zat in het transportwezen.

In 1945 kwam er eindelijk rust in Europa. Ik ben toen nog bij George Leplat gaan werken. Het omgaan met de karren heb ik altijd graag gedaan. En daar in die afdeling was het dikwijls zo: Je werk af? Klaar? Dan naar huis. En dat was plesant.

Aan de zinkovens was ik kraandrijver. Eerst bij Hal III later ook in Hal II. Daarna machinist aan de fabriekshaven aan de Zuid-Willemsvaart. Met een van de oude stoomkraantjes (ouwe beestjes waren het; maar ze deden het goed!) moest ik zink laden, ertsen lossen etc.

„BIJ DE WERVELOVENS BEGINT DE GLORIE".

Voor mij tenminste wel. Achteraf was ik blij dat de stoomkraantjes aan de Haven opgedoekt werden, want ik heb daardoor werk gekregen dat ik met liefde en gemak doe. Ik heb met anderen de contrôle op de droger van de blendebereiding. Bij stagnatie is 't hard werken geblazen. Overigens is het contrôlewerk dat je niet anders mag verlaten dan nadat de 2e man je afgelost heeft.

Je staat in ploegen. Dat bevalt me best. Ik heb 't er naar mijn zin. Er is daar goed te verdienen en de vuile was neem ik niet mee naar huis. En mijn vrouw blij!

GEEN ZORGEN VOOR MORGEN.

„Ik zal mijn pensioen wel niet halen in mijn witte droge huisje aan de Berkenweg. Jammer eigenlijk dat die woningen weg moeten. Ik zal eens uit moeten kijken naar een andere woning, zien we later wel.

—o—

W. KAMPERS:
„Ik neem de bus, dat spaart de knoken".

„Hartelijk Gefeliciteerd" en „Proficiat", dat zullen de woorden zijn geweest van de vele familieleden en mede-arbeiders van **WILLEM KAMPERS,** toen genoemde op 19-11 l.l. zilveren jubilaris was op het chemisch complex onzer N.V.

Willem (52) woont in Weert aan de Weerterveldstraat 23. Van dat eigen plekje grond is hij naar Dorplein gekomen om met ons te praten over zijn leven en werken op de Gemengde".

Hij vertelde het zo: „In de tijd toen de „Lange Paul" (Dermine) de Chef was van G.M.E. ben ik in '37 aldaar begonnen als hulp-loodbrander. Och arm! In '39 wuifde ik alweer „Daaaag" met het handje. Als veldartillerist werd ik gemobiliseerd in IJmuiden. Men zegt dat wij met ons luchtdoelgeschut in de meidagen van '40 Duitse vliegtuigen hebben afgeschoten. Het kan best waar zijn. Wij hebben n.l. wel geschoten maar een vliegtuig heb ik niet zien vallen.

In januari 1946 was ik alweer op dit bedrijf en werkte als zelfstandig loodbrander.

JE HEBT HET IN JE VINGERS OF JE HEBT HET NIET.

Veel mensen menen dat ons werk met het loodgietersvak te maken heeft. Niets is minder waar. Een betere beroepsnaam is lood-constructie-werker. Voor dit beroep moet je niet alleen theoretisch vakbekwaam zijn. De praktijk moet je onder de knie hebben. Je moet er zo gezegd feeling voor hebben".

Willem is voorman van de loodbranders, die hun gewichtig werk uitvoeren op het Chemisch Complex en zo nodig op Zinc-Organon. Voor jaren terug is Kampers eens aangereden door een auto. De bestuurder van die wagen is toen snel van de onheilsplek weggereden en onze Willem heeft een lange tijd gesukkeld. Dan met dit en dan met dat. Hij heeft onlangs zijn werk kunnen hervatten. Gelukkig maar, wij hopen dat de operatie in Breda ondergaan, goede resultaten mag hebben.

Wij laten Willem nog even aan het woord:
„Ik kom niet meer met de brommer naar Dorplein. Ik neem de bus. Dat spaart de knoken. U vraagt naar mijn liefhebberijen. Ja, die heb ik - knutselen en romans lezen doe ik graag. Dan blijf je nog zo'n beetje in de oude sfeer hangen. 't Zijn me anders wel toestanden tegenwoordig. Als je vrouw b.v. een jas wil kopen voor f 200,- of meer kan het best gebeuren dat ze er voor f 60,- stof afsnijden om de jas draagbaar te maken. Vrouwen op leeftijd doen zoiets wel. Ja! Maar ik maak me geen kopzorg meer. We gaan straks eerst maar eens feestvieren!"

—o—

J. SCHELLEKENS:
„Alles had nog erger kunnen zijn".

In het dorp waar de Gilde nog viert en de Gilde nog juicht, dat moet - het kan niet anders - Soerendonk zijn, trekken we bij **JOHANNES SCHELLEKENS** aan de bel.

Jan opende zelf. In een mooie kamer hebben we met hem gepraat. Hij heeft de tijd. Dat is eigenlijk jammer. Wij vertellen straks wel waarom.
Toen onze Jan nog een Jantje was, reed zijn moeder hem in de kinderwagen over de weinige straten van Dorplein. We schrijven 1911. Vader werkte op de ontginningsboerderij van de zinkfabrieken. Omdat de adel van het landwerk bleef trekken verhuisde de familie Schellekens naar Soerendonk. Daar werd de bedoening van de schoonouders overgenomen. Onze Jan legde in „Soerk" de luier af en kwam in de broek.
Als jongen van 15 jaar hielp hij op het landgoed van Jhr. Loudon te Valkenswaard. Drie jaar bleef hij daar. Achtereenvolgens zien we Jan terug op een schoenfabriek (Bata), een houtbewerkingsfabriek (Picus) bij Philips op de gloeilampenfabriek en hij was ook handlanger bij een wegenbouwer. In de oorlogsjaren stak hij bunt in de Budelse zandverstuiving. Ook was hij bij de grenswacht in de functie van militair-commies.

DE VOORUITGANG.

Net toen we met warme belangstelling Grootvaders horloge (inscriptie 4-5-1856) plus ketting bewonderden werd onze jubilaris bij de buren aan de telefoon geroepen.

Pauze! Mevrouw gaf ons een verfrissende drank. Blij lachend kwam Schellekens even later weer binnen en stak van wal:

Gelukkig is het zo ver. Voor de aanleg van de centrale verwarming is nu alles geregeld. 't Wachten is nog op de gasleiding. Over een paar maanden zullen we wel gas kunnen stoken. Met het oog op mijn ziekte zal het een grote uitkomst zijn als straks de woonvertrekken e.a. gelijkmatig verwarmd kunnen worden.

NOG EVEN TERUG NAAR TOEN.

Dat „toen", daar bedoelde we mee de 19 november 1945, de datum dat Jan aan de zinkfabriek in vernieuwde oprichting zou men haast kunnen zeggen, mocht beginnen. In de Pletterij vroegen ze mannen aan de wals. Dat zinkpletten (ik ben 1e opgever) heb ik 23 jaar vol gehouden. In mijn vrije tijd verfraaide ik steeds mijn huis en het erf er omheen. Alleen al voor paden maakte ik meer dan 2000 sterke betontegels. Ik zou het nu niet meer kunnen. De twee laatste jaren ben ik thuis. Vijfendertig niersteentjes hebben mijn rug overgevoelig gemaakt. Tweemaal ben ik uit mezelf weer naar mijn werk gegaan, maar helaas ook het lichte werk moet ik laten liggen.

Ik heb dus tijd om met U te praten. En ik sta er zo tegenover, alles had nog erger kunen zijn. Als ik soms soortgelijke gevallen zie van mensen met rugklachten, dan mag ik in mijn geval nog van geluk spreken".
Vooral deze werknemer die zijn 25-jarig dienstjubileum viert in minder gelukkige omstandigheden wensen wij van ganser harte beterschap toe. Op vrijdag 18 december kunnen zijn werkmakkers dat ook doen op de jubilarissenviering. Jan heeft ons versproken dat hij er zal zijn.

—o—

LAURENTIUS VAN DER STEEN is zijn geboorteplaats trouw gebleven. Hij woont in Budel Schoot in een fraai verbouwde boerderij. Mooi wit is nimmer lelijk. Dat is te zien aan de Hamonterweg op no. 55. „Lou" is geboren in 1909 en daar hij momenteel zijn 25-jarig dienstjubileum viert, kunnen we gevoeglijk afleiden, dat hij wel iets anders om handen heeft gehad.

DE WOELWATER IS ONGEDURIG GEBLEVEN.

Hij had verstandige ouders. Hij was achtereenvolgens 3 jaren op de ambachtschool, een tekenschool in Eindhoven en volgde een avondschool. Met twee getuigschriften ging hij 't leven in. De poorten van een ijzergieterij in Eindhoven gingen voor hem open. Even later was hij maar liefst negen jaar op „de Philips". Hij sleutelde in de radiocentrale van Rhenen en fabriceerde weegwerktuigen in Weert.

DE GRENSZIEKTE.

Als jongeman werd de ongedurige overvallen door een besmettelijke ziekte. Dat kwam meer voor bij grensbewoners. Hij werd dus smokkelaar, die diep in de nacht.....
Genoeg hierover. Hij kwam goed in de „slappe was" te zitten toen er iets onvoorstelbaars, iets afgrijselijks gebeurde. De ongedurige kreeg er bijna hartkloppingen van. Hij moest het wat kalmer aan gaan doen en zeker de kat uit de boom kijken. Overal stond het, op het aanplakbord en in de kranten:

L. v.d. STEEN:
„De bazen van de retortenfabriek willen me wel terug".

„Vanaf 12 september ('45) is het oude papiergeld waardeloos. Een klein bedrag aan oud geld zal tegen nieuw geld kunnen worden ingewiseld bij de distributiedienst nl. tot een maximum van f 10,- per persoon, tussen 19 en 25 september. Zilverbons van f 1,-, f 2,50 en f 5,- worden op het distributiekantoor niet aangenomen. Iedereen wordt ook aangeraden het overtollige geld, tijdig, dus vóór 26 september a.s. te storten op spaarbank, giro, bankrekening etc.".

Die geldsanering was bepaald niet lollig wanneer je over z.g. zwart geld beschikte.

Ter zake. Onze ongedurige vond f 10,- niet zo'n groot bedrag. Hij wilde weer vast werk en geld verdienen. Dat laatste lukte wonderwel. In de Buulder bossen ging hij buntsteken. De wortels van die grassen waren prijzig. Men maakte er borstels van.

Lou zegt verder over die tijd:

„Ik zocht eigenlijk werk voor halve dagen. Vast werk durfde ik niet aan. Ik leed nog een beetje aan de grensziekte. En toch ben ik 1 oktober 1945 naar de werkplaatsen in Dorplein gestapt. Ze kenden mij daar wel en omdat ik vakbekwaam was, kon ik de volgende dag al beginnen. Onder de bazen Lemmens en Rainchon was het prettig werken. Ik besloot te blijven. Drie jaar later werd ik onderhoudsmonteur op de retortenfabriek. Ik heb 20 jaar aan het onderhoud ter plaatse gewerkt. Het laatste jaar sta ik weer in de werkplaats aan de ijzerzaag. Harry van Deurzen en Saanen willen me wel terug maar ik blijf maar mooi bij de zaag".

v.d. STEEN = TOONBEELD VAN DE WERKMAN - STEENGOED ALS WETHOUDER.

Lou is 17 jaar achtereen lid geweest van de gemeenteraad. Eénmaal werd hij met de meeste stemmen gekozen. Negen jaar was hij wethouder. In die tijd versloeg hij de ene vergadering na de andere. Hij vertegenwoordigde de werkmanslijst en hij versprak zich zelf zijn ziel nooit te zullen verkopen.

Hij zegt over die periode:

„De meeste burgers weten niet hoe druk een raadslid soms bezig is met de belangen behartigen van de inwoners. Toen ik wethouder werd, was het mij ook niet bekend, wat deze functie van mij zou vergen. Ik werd er door overdonderd. Gelukkig word je door de jaren wegwijs in de bevoegdheden van de gemeenteraad".

STABILISATIE.

Van der Steen stapt plotseling van zijn stokpaardje - de gemeentepolitiek - af. Hij wil niet meer ongedurig door de gemeente rijden. Hij wil niet meer met denkrimpels langs de weg staan. Hij wil niet maar steeds de mensen iets recht voor hun raap zeggen. Hij is niet meer ongedurig. En de grensziekte? Daar hoor je hem niet meer over. Hij is gestabiliseerd.

De voorzitter van de duivenclub „De gevleugelde bode" (bestaat ook al 50 jaar) schenkt ons tot besluit een beste borrel boven de streep. Met een blik op een prachtige electrische klok, het geschenk van het bedrijf, verontschuldigen wij ons voor het lange verwijl in de gastvrije woning van deze goed geluimde jubilaris.

„SCHILDERIJEN"

Onlangs was ik in Amsterdam, nog niet zo lang geleden door haar eerste burger „een lastige stad" genoemd.

Het doet mij altijd weer goed daar een korte tijd te vertoeven. Als ietwat rechts, provinciaals burgermannetje moet ik het natuurlijk jammer vinden of beter nog ontkennen, maar echt het is er meestal gezellig.

Ik had zo wat straten en straatjes doorkruist en sta opeens voor een nogal bouwvallig pand waar, aldus de in krijt aangebrachte teksten op de muren, een expositie werd gehouden van een der talloze jonge kunstenaars.

De entree was vrij, en daar ik meestal behoor tot de Hollanders die gaarne voor niets op de eerste rang plaatsnemen, bevond ik mij snel aan de andere zijde van de nogal kale toegangsdeur.

Binnen wandelden er allerlei lieden die het, te zien aan hun houding en drukke gebaren, allemaal veel beter wisten dan ik. Toegegeven, het deed mij ook wel wat want mijn onzeker gedrag was nogal opvallend en een ruige lieverd kwam mij tegemoet en vroeg of ik soms iemand zocht. Snel bracht ik hem op de hoogte van mijn probleem en op mijn vraag wat er nu zoal te zien was sprak hij: ziet u die baard daar?? Ik knikte bevestigend. Gaat u daar maar heen, het is zijn schepping.

De ruige schepper ontving mij vriendelijk en bleek bereid mij tijdens mijn rondgang te begeleiden en nader in te lichten.

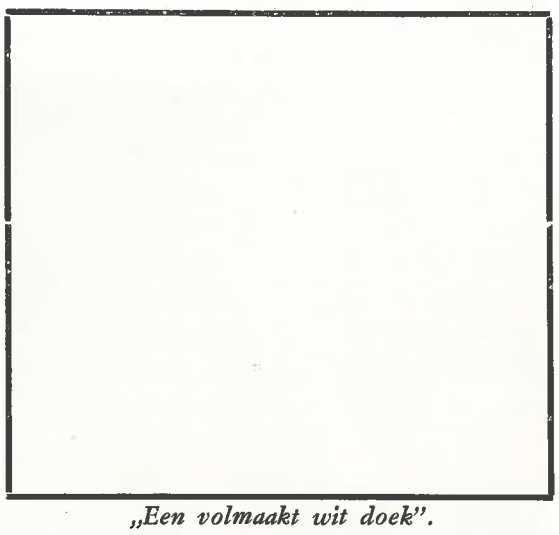

„Een volmaakt wit doek".

Wat u hier ziet goede vriend, sprak hij op nauwelijks hoorbare toon, is een schepping van mij gedaan op een zondag-morgen. Ik heb er ruim dertien minuten en zesenzestig seconden aan gewerkt. Liever deed ik het korter maar de subsidie wordt verleend op basis van gewerkte tijden. Ik moet mij dus wel in acht nemen en traag scheppen. U ziet hier een samenvloeiing van diabolen en vlekken. Het kader omlijnd de slechte structuur in het maatschappelijk bestel en laat dit beter uitkomen. Het is dringend gewenst dat wij dit duidelijk aan de onderontwikkelde burgers kenbaar maken.

De ware kunstenaar zet al zijn gedachten op het doek. Helaas zijn er ook kunstenaars die weinig goede en positieve gedachten hebben. Ik meende dit te moeten beamen, want wij bevonden ons juist voor een volmaakt wit doek. Dit werk, sprak de schepper onverdroten verder, is tot op heden het meest positieve werk dat ik heb opgezet. Het maakt precies duidelijk wat wij willen, volstrekt niets. Helaas heb ik hier nog kwast, mes en verf moeten gebruiken en in dit geval was mijn uiterste concessie dan ook uitsluitend witte verf. Liever scheppen wij zonder verf. Ook het doek is slechts bijzaak, het gaat om de gedachte. Onze bewonderaars zijn echter nog niet zover dat zij ook zonder doek en verf kunnen waarnemen.

Ik moet zeggen, het witte doek boezemde mij toch wel ontzag in. Het was van een fijne structuur, volkomen egaal en vlak binnen het lijstwerk opgezet. Een lichte aarzeling in de rechteronderhoek was, zij het slechts met moeite, waar te nemen. Hier heb ik getracht mijn werk van initialen te voorzien, aldus de kunstenaar.

Ik bekeek ook nog de overige werken met de vereiste nonchalante aandacht, mijn behaarde begeleider was inmiddels verdwenen.

Even later kwam ik hem bij de uitgang tegen. En goede vriend, hebt gij nog genoten? Positief zo'n collectie wat? Ik heb er alles tegenaan gezet wat maar mogelijk was, ik blijf ook positief en houd niet van destructiviteiten. Kijk, sprak hij een broodje ham tussen zijn kiezen vermalend, dit is nou oprecht destructief voelt u wel?

Ik voelde het goed en met mijn knorrende maag zat ik weldra bij de chinees.

KRAAI.

(Bijdrage van een personeelslid van de K.Z.M., red).

Toen op woensdag l.l. de opbouw van oven 15 was voltooid, werd de heer J. Daemen, onze procuratiehouder, die aan het einde van dit jaar de K.Z.M. gaat verlaten, gevraagd, deze oven aan te steken. Zo U ziet, kreeg hij er de brand wel in.

SNIPPERS

20. Weert: In de raadsvergadering van 14 nov. 1919 wordt behandeld: Voorstel van B en W tot aankoop van een motorvrachtwagen. De prijs is frs. 8300 of ongeveer f 2500,-. Een koopje; want een dergelijke wagen kost anders minstens f 6000,-.

De draagkracht is 4½ ton of 4500 kg. De zwaarte van de wagen is 2500 kg. Op grond dat de gemeente jaarlijks een zeer aanzienlijke som heeft te betalen voor het vervoer van kiezel - grint stratenvuil - materiaal - steenkolen - vruchten - gewassen en meststoffen van en voor de ROOKESPEEL, stellen B en W voor, deze motorwagen aan te schaffen, aangezien het dit College voorkomt, dat daarmee een grote bezuiniging te maken is. Een voerman is er toch en de mogelijkheid is niet uitgesloten dat Weert de wagen kan verhuren aan naburige gemeenten. De banden van de wagen zijn van ijzer. De motor is afkomstig van het engelse leger dat in Frankrijk opereerde.

De voorzitter zegt dat de wagen ook goed te gebruiken is voor de deklagen der wegen. De wagen is door een deskundige onderzocht en in goede staat. B en W krijgen accoord en zullen een werkman op laten leiden als wagenbestuurder.

— ☆ —

21. Budel-Dorplein. Op zondag 7-3-'20 behaalde onze dorpsgenoot de heer F. Elias, op het gehouden solistenconcours te Woensel met piston de 1e prijs in de Ere-afdeling met 81 punten. Een Belgische beroepsmuzikant behaalde daar 80 punten. Dhr. Elias heeft alzo het hoogste aantal punten behaald van het concours dat 4 weken heeft geduurd.

Met Pasen gaan de 4 gebroeders Elias te Scheveningen op het Solistenconcours in de 1e afdeling.

— ☆ —

22. Weert **23 - 4 - '20** (ingezonden)

Mr. de Redacteur !

De vrachtauto's hebben hun intrede gedaan in onze veste. Aanleiding om ons over dit feit te verheugen hebben wij allerminst, want zij rijden onze steden stuk, doen de huizen op hun fundamenten schudden, doen deuren opspringen en glazen rinkelen en doen de kousjes van onze gaslampen springen. In smalle straten is dit euvel nog groter dan in bredere. Wij vestigen de aandacht van de betrokken autoriteiten op deze feiten en vertrouwen, dat paal en perk gesteld kan worden aan te hard rijden en het te zwaar beladen der wagens.

„Enige ingezetenen"

— ☆ —

23. Een historisch feit.

Als een feit van historische betekenis kunnen wij hier mededelen, dat j.l. zaterdag (d.i. 15 mei '20) voor 't eerst nederlandse vrouwen tot de stembus werden toegelaten en wel te Gronsveld bij Maastricht, waar de verkiezing van de gemeenteraad plaats had. De eerste nederlandse vrouw die gestemd heeft is Mevrouw Spauwen, echtgenote van de burgemeester dier Gemeente.

— ☆ —

24. **11 - 6 - '20.**

De 45-urige arbeidsweek.

Minister Aalberse deelde in de 2e kamer mede, dat de nieuwe Arbeidswet, welke o.m. de 8-urige arbeidsdag en de vrije zaterdagmiddag zal brengen voor arbeiders in fabrieken en werkplaatsen op 1 oct. 1920 en misschien eerder, in werking zal treden, voor andere categorieën arbeiders wat later.

— ☆ —

25. **6 - 8 - '20**

Door de gemeenteraad werd tot geneesheer benoemd, dhr. J. J. Visschers uit Ulestraten thans in gelijke betrekking te Utrecht.

— ☆ —

26. Op 15 aug. '20 Feestelijke opening van het Lustoord „De IJzeren Man" te Weert.

De weg van Sluis 16 tot de grote waterplas is gereed en binnen afzienbare tijd berijdbaar. Liefhebbers van wandelen kunnen deze weg reeds benutten. Kiosken zijn opgericht benevens een groot paviljoen. In het bos zijn rustbanken geplaatst.

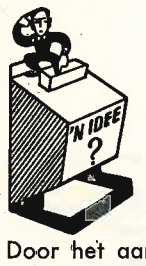

Beloonde Ideeën

Door het aanbrengen van sleufgaten in de balk van de afstrijkers van de kruppwalsen in de Pletterij kunnen de afstrijkers nu door één in plaats van door drie man verwisseld worden. De heer A. Bongaerts van Techn. Dienst Pletterij ontving voor deze oplossing, voorgesteld in idee K 1214, een beloning van **f 30,—.**

— ✲ —

Op voorstel van de heer J. Zentjens (idee A 1254) zullen op de urinoirs in het hoofdkantoor drukknopsproeiers worden aangebracht. Geen overbodige luxe overigens. De beloning bedroeg **f 25,—.**

— ✲ —

Teneinde demontage en montage te vergemakkelijken van as en koppeling aan het hefmechanisme van de ontlaadmachines aan de zinkovens zullen gedeelde lagerblokken worden toegepast. Dit naar aanleiding van idee K 1259, ingediend door de heer F. v.d. Sanden van de Techn. Dienst Zinkovens, en beloond met **f 30,—.**

— ✲ —

De draaibare beveiligingsbomen bij de roerstangen van de roermachines aan de zinkovens zullen worden vervangen door een verschuifbare buis. Hierdoor wordt de veiligheid nog „veiliger"!
Dat men niet lichtvaardig denkt over veiligheidsmaatregelen bleek uit de beloning van **f 35,—** die de heer Angel Salgado van de Techn. Dienst Zinkovens mocht ontvangen voor dit idee K 1260.

— ✲ —

Men zal een eind stellen aan de stofontwikkeling bij de gipsmolen in de HF-fabriek door o.a. een soort plastic huls aan te brengen aan de afvoertrechter. De heer J. A. E. van Zon, operator bij Zinc Organon ontving **f 35,—** voor dit idee Z 1262.

— ✲ —

De heer Jullian Ercribano van de afdeling K.T.O. droeg zijn steentje bij tot stofbestrijding in de afdeling Mengerij. Op zijn voorstel in idee K 1264 werden n.l. watersproeiers aangebracht boven de ertsmenging in hal 3. Het bracht hem een premie op van **f 30,—.**

Voor idee K 1269 werd aan de heer G. de Vincenti van de afdeling Pletterij een beloning van **f 25,—** betaald. Er zullen n.l. op zijn voorstel plaatjes op de kolommen van de walsen worden geplaatst, waarop het vet voor het insmeren van zinkplaten kan worden aangebracht.

— ✲ —

Doordat in de afdeling Zinklegeringen de zinkanodes door een verbetering aan de gietvormen gemakkelijker gegoten kunnen worden werd aan de heer W. Peeters van de afdeling Zinklegeringen een premie uitgekeerd van **f 45,—.**
Deze verbetering werd n.l. door hem voorgesteld in idee Z 1270.

— ✲ —

De heer P. Veugelers van Zinc Organon ontving een bedrag van **f 25,—** als beloning voor zijn idee Z 1271.
Zijn voorstel luidde: „Breng een plaat aan onder het touwblok van de kaapstander van Zinc Organon zodat het niet meer in het zand ligt".
Dit zal inderdaad gebeuren.

— ✲ —

Om aan het gevaar van stukstoten van de muur in het FCC-verladingsgebouw het hoofd te bieden zal er een soort vangrail geplaatst worden. De heer A. Weltens van Zinc Organon ontving voor dit idee Z 1281 een bedrag van **f 25,—.**

— ✲ —

Onze telefoniste mejuffrouw G. Joosten verstrekt bij navraag graag snelle en correcte inlichtingen. Het ligt daarom in de bedoeling om op haar verzoek, gedaan in idee A 1287, een spiegel aan te brengen die haar in de gelegenheid stelt te zien in welke richting zich iemand begeeft die het hoofdkantoor betreedt.
De toegekende beloning bedroeg **f 25,—.**

— ✲ —

Aan de heer H. Duisters van de Electrotechnische Dienst werd een premie uitgekeerd van **f 60,—.**
Hij stelde n.l. in idee G 1288 een wijziging voor aan de ophanging van de voedingkabel van de produktiewagen in de Sinterafdeling.

Voor de twee ideeën K 1174 en M 1244 werd een voorlopige premie van **f 20,—** en **f 15,—** uitgekeerd.

— ✲ —

De inzenders van de ideeën K 1196, Z 1280 en Z 1290 kregen een aanmoedigingspremie van resp. **f 20,—, f 15,—** en **f 25,—.**

— ✲ —

De heren L. Govers en L. Vanhees van Zinc Organon kregen nog een aanvullende beloning van *f* 55,— voor het door hen samen ingezonden idee Z 1247 betreffende FCC-vulautomaten.

— ✲ —

Daar de oude zinkkarren kunnen worden gebruikt als pallets zoals was voorgesteld in idee X 954 door de heer B. Nouwen van de afdeling Alg. Dienst, werd hiervoor een premie uitgekeerd van *f* 37,50.

— ✲ —

Een extra beloning van *f* 30,— werd aan de heer H. J. Neijssen van de Techn. Dienst Zinc-Organon uitbetaald voor idee Z 1234.
Dit omdat de uit de oude tuflin-afsluiters vervaardigde T-stukken nog langer meegaan dan was voorzien.

— ✲ —

Bij het tankstation van de K.T.O. werden automatische vulpampen aangebracht naar aanleiding van idee A 1272, ingediend door de heer Th. Lamers; afdeling K.T.O.
Een premie van *f* 40,— mocht inzender in ontvangst nemen.
Om niet de gehele pijp gas-dak te moeten vernieuwen terwijl slechts het onderste gedeelte is versleten zal deze pijp voortaan tweedelig worden gemaakt.
Dit was het voorstel K 1299 van de heer W. van Deurzen van de Afd. Techn. Dienst Zinkovens en bracht hem een beloning op van *f* 20,—.

— ✲ —

De heer J. H. Neijssen van het Bedrijfsbureau stelde een wijziging voor aan de as van het schoepenwiel van de laadmachine aan de zinkovens.
Het brengt een besparing aan draaitijd en geeft een grotere bedrijfszekerheid van de machine zodat een beloning van *f* 50,— werd toegekend voor het idee K 1303.

Commissie Opleidingen

Geslaagd:

Voor het diploma A. van de cursus Hydrauliek en Pneumatiek, slaagden de heren P. Bartelds, Bedrijfsschool; L. Damen, T.D. Zinkovens; F. v. Kessel, S.T.D./Garage; H. Lamerikx, Centrale Werkplaats; B. Nuyten, T.D. Zinkovens. Proficiat.

OM U TE WAARSCHUWEN

Datum:	Plaats ongeval:	Oorzaak en toedracht van het ongeval:
21/10	Pletterij.	Bij het optillen van een plaat, viel deze terug op l. middelvinger van monteur.
22/10	Pletterij.	Getroffene trapte in een gat, waardoor r. voet omsloeg.
28/10	Zinc-Organon.	Een bedieningsman keek omhoog. Er viel agressieve (vloei)stof in l. oog.
30/10	Pletterij.	Tijdens pletten aan de voorwals greep getroffene mis toen de plaat terugkwam. De plaat kantelde en viel op l. arm.
31/10	Zinkovens.	Tijdens het schoonmaken van een koeler, poussier in r. oog gekregen.
4/11	Zinkovens.	Een medearbeider sloeg op de afdekplaat van de zinkbak. Zink spatte hierdoor in l. oog van een ovenlader.
5/11	Zinkovens.	Een ovenopzichter kreeg kras in r. oog tijdens het afsteken van een ovenfront.
13/11	Zinkovens.	Een collega trok gereedschap terug uit de koeler en raakte hierbij het hoofd van een ovenlader.
20/11	Centrale gieterij	Een bedieningsman hield zijn hand op een loopwiel toen de loopketting in werking werd gesteld. Hij raakte met r. pink tussen ketting en wiel bekneld.
23/11	Retorten.	L. voet sloeg om, bij het afdalen van een trap.
24/11	Centrale gieterij	Getroffene gleed uit in het schaftlokaal en viel tegen een deur.

BELANGRIJKE MEDEDELING:

Betreft: Kinderbijslag.

Het aantal kinderen, waarvoor over een kwartaal kinderbijslag kan worden verleend, is, zoals bekend, afhankelijk van de situatie op de eerste dag van dat kwartaal. Om deze reden moet elk kwartaal opnieuw worden nagegaan, of zich nog wijzigingen hebben voorgedaan, in het aantal kinderen, in de omstandigheden van de kinderen of in de omstandigheden van de werknemer, welke op de uit te betalen kinderbijslag van invloed kunnen zijn.

De meeste wijzigingen zijn ons in het algemeen wel bekend uit onze administratie of uit vragenformulieren. Voor een aantal wijzigingen zijn wij echter afhankelijk van de opgaven van de werknemers.

Behalve van de meest voor de hand liggende wijzigingen zoals adresverandering, geboorte of overlijden van een kind, moet de personeelsadministratie ook op de hoogte zijn van de volgende feiten:

1. Het opnemen in het huishouden van een pleeg- of stiefkind.
2. Vertrek uit het huishouden van een eigen kind of van een pleeg- of stiefkind.
3. Een kind dat ouder is dan 15, doch jonger dan 27 jaar, is tussentijds:
   a. onderwijs of een beroepsopleiding gaan volgen of
   b. ziek of gebrekkig geworden of
   c. het huishouden gaan verzorgen in verband met het ontbreken van de echtgenote of
   d. het huishouden gaan medeverzorgen, terwijl nog drie andere kinderen, jonger dan 27 jaar, tot dat huishouden behoren of
   e. in het huwelijk getreden.
4. De werknemer verkrijgt krachtens een andere regeling recht op kinderbijslag of kindertoelage voor een of meer kinderen, voor welke ook aanspraak op kinderbijslag kan worden gemaakt.
5. De werknemer is van echt gescheiden of duurzaam gescheiden gaan leven.

Indien een van de onder de punten 1 tot en met 5 omschreven gevallen zich heeft voorgedaan en/of andere wijzigingen zijn ingetreden, dan moet hiervan zo spoedig mogelijk kennis worden gegeven aan de personeelsadministratie.

Mocht achteraf blijken, dat te veel kinderbijslag werd uitgekeerd als gevolg van het feit, dat men heeft verzuimd van zulk een omstandigheid kennis te geven of wel onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan zal het te veel betaalde onmiddellijk en in zijn geheel worden teruggevorderd.

Tevens zal daardoor vertraging kunnen ontstaan bij de uitbetaling na afloop van het kwartaal.

Afd. Personeelszaken.

Resultaten van gehouden enquète

In de maand oktober werd onder 2 groepen van het personeel een enquète gehouden met als onderwerp: „eventuele wijziging van de middagpauze"

groep 1: Het dagdienstpersoneel werkzaam in de productieafdelingen en de technische dienst. Deze afdelingen hebben thans middagpauze van 12.00 uur tot 12.45 uur.

groep 2: Het personeel werkzaam in het hoofdgebouw, de afdeling personeelszaken en het personeel werkzaam in het gebouw Hoofdstraat 65. Deze hebben thans middagpauze van 12.15 tot 13.20 uur.

De enquète, gehouden onder groep 1. is genoemd „bedrijfsenquète".

De enquète, gehouden onder groep 2, is genoemd „kantoorenquète".

Hieronder volgen de resultaten van de 2 enquètes.

Het eerste cijfer geeft **het aantal personen** aan dat de vraag overeenkomstig beantwoordde.

Het tweede cijfer geeft **het percentage** aan t.o.v. het totaal aantal binnengekomen antwoorden op de desbetreffende vraag.

Na overleg met de ondernemingsraad, zal de direktie op korte termijn haar besluiten t.a.v. de werktijden bekend maken.

KANTOOR-ENQUETE

Vraag 1.	Voor welke duur van de middagpauze hebt U voorkeur.	halfuur 25 (24,7%)	driekwartier 30 (29,7%)	een uur 46 (45,6%)	totaal 101 (100%)
Vraag 2.	Waarvoor hebt U voorkeur bij een evt. middagpauzeverkorting.	's-morgens later beginnen 6 (6,2%)	's-avonds vroeger naar huis 86 (89,6%)	combinatie van 4 en 5 4 (4,2%)	totaal 96 (100%)
Vraag 3.	Waarvoor hebt U voorkeur bij een evt. middagpauzeverlenging.	's-morgens vroeger 45 (69,2%)	's-avonds later 20 (30,8%)	———	totaal 65 (100%)
Vraag 4.	Maakte U in 1970 gebruik van de in de hotel-kantine verstrekte middagmaaltijden.	regelmatig 12 (12%)	onregelmatig 12 (12%)	nooit 76 (76%)	totaal 100 (100%)
Vraag 5.	Denkt U bij een evt. verkorting van de middagpauze gebruik te maken van de in de hotel-kantine verstrekte middagmaaltijden.	ja 22 (22,2%)	neen 77 (77,8%)	———	totaal 99 (100%)
Vraag 6.	Waar at U in 1970 's-middags.	Thuis 61(60,4%)	op de afdeling 31 (30,7%)	in de bedrijfskantine 9 (8,9%)	totaal 101 (100%)
Vraag 7.	Waar denkt U bij een evt. verkorte middagpauze 's-middags te eten.	Thuis 40 (41,7%)	op de afdeling 39 (40,6%)	in de bedrijfskantine 17 (17,7%)	totaal 96 (100%)

BEDRIJFS-ENQUETE

Vraag 1.	Voor welke duur van de middagpauze hebt U voorkeur.	halfuur 174 (86,6%)	driekwartier 20 (10%)	een uur 7)3,4%)	totaal 201 (100%)
Vraag 2.	Waarvoor hebt U voorkeur bij een evt. middagpauzeverkorting.	's-morgens later beginnen 13 (6,7%)	's-avonds vroeger naar huis 175 (90,7%)	combinatie van 4 en 5 5 (2,6%)	totaal 193 (100%)
Vraag 3.	Waarvoor hebt U voorkeur bij een evt. middagpauzeverlenging.	's-morgens vroeger 71 (73,2%)	's-avonds later 26 (26,8%)	———	totaal 97 (100%)
Vraag 4.	Maakte U in 1970 gebruik van de in de hotel-kantine verstrekte middagmaaltijden.	regelmatig 21 (11,2%)	onregelmatig 10 (5,3%)	nooit 156 (83,5%)	totaal 187 (100%)
Vraag 5.	Denkt U bij een evt. verkorting van de middagpauze gebruik te maken van de in de hotel-kantine verstrekte middagmaaltijden.	ja 28 (15,3%)	neen 155 (84,7%)	———	totaal 183 (100%)
Vraag 6.	Waar at U in 1970 's-middags.	Thuis 46 (24,1%)	op de afdeling 100 (52,3%)	in de bedrijfskantine 45 (23,6%)	totaal 191 (100%)
Vraag 7.	Waar denkt U bij een evt. verkorte middagpauze 's-middags te eten.	Thuis 27 (14,2%)	op de afdeling 113 (59,5%)	in de bedrijfskantine 50 (26,3%)	totaal 190 (100%)

Uit de Personeelskartotheek

INDIENSTTREDINGEN.

Oktober

19	G. Roth-Blokx	Poetsdienst	Budel, Cederweg 245
23	J. Rodriguez Sanchez	Retorten	Budel, Hoofdstraat 80
23	M. Gonzalez Callego	Retorten	Budel, Hoofdstraat 80
26	Th. Blokx	Zinkovens	Hamont, Molenstraat 5A
26	G. v. Leeuwen-Noten	Poetsdienst	Budel, Dwarsweg 26

November

2	J. de Wit	Zinkovens	Gastel, Buulderweg 16
3	G. Duisters	S.T.D.	Budel, Grensweg 19
4	J. Claes	Zinkovens	Bocholt, Kempenstraat 27
6	F. Cazorla Lopez	T.D. Werkplaats	Budel, Hoofdstraat 80
13	A. Velasco Dominguez	Bemonstering	Budel, Hoofdstraat 80
13	M. Ruiz Benitez	Centr. Gieterij	Budel, Hoofdstraat 80
13	B. Velasco Dominguez	Centr. Gieterij	Budel, Hoofdstraat 80
15	F. Verpoorten	Zinkovens	St. Huibr.Lille, Heikant 59
17	P. Spreuwers	Zinkovens	Bree, 't Hasseltkiezel 22
17	K. van Elsen	Zinkovens	Hamont, Bergstraat 7
19	E. van Gompel	Metadu	Kaulille, Saffraanbergstr. 1
20	R. Hormigo Guerrero	Centr. Gieterij	Budel, Hoofdstraat 80
20	J. Villalon Zamudio	Bemonstering	Budel, Hoofdstraat 80
22	A. van Tongerloo	Zinkovens	Hamont, Ruiterstr. 11
29	R. Anthonissen	Zinkovens	Opitter, Heerbaan 1b
29	A. Stevens	Zinkovens	Budel, Stationsweg 99
30	L. Vos	Pletterij	Hamont, Bestrijdingsstr. 6

December

1	M. Koenen	Schippers	Panheel, Huismeester
1	M. Geraats	Chem. Bedr.	Grathem, Pr. W.-A. straat 8

HUWELIJKEN.

Met hun huwelijk feliciteren wij:

Oktober

21	Dhr. P. Geven	T.D. Zinc-Org.	met mej E. van Bree, Inkoop
23	Dhr. J. Veuskens	Lab. Zinc-Org.	met mej. M. van Dijck
29	Dhr. W. v.d Loo	Zinkovens	met mej. A. Bloemen
30	Dhr. W. van Gils	T.D. Chem. Bedr.	met mej. H. Voets

November

6	Dhr.. P. van Leest	Retorten	met mej. M. Peeters
11	Mej. E. de Zwart	Centr. Adm.	met dhr. G. Slenders

GEBOORTEN.

Onze beste wensen voor de gelukkige ouders.

Oktober

28	Margriet	dochter van Dhr. en Mevr. v. Deurzen-Heunen

November

3	Johannes	zoon van Dhr. en Mevr. Compen-v. Seggelen
5	Ruth	dochter van Dhr. en Mevr. v. Hees-Beckers
20	Natasja	dochter van Dhr. en Mevr. Biesmans-Soeters

December

3	Paul	zoon van Dhr. en Mevr. Brils-Theeuwen